

متن پرسش

سلام: حدیثی از امام علی هست که می فرمایند: «باید نیاز به مردم و بی نیازی از آنان، در دلت گردآیند، تا نیازت به آنان، سبب نرمی در گفتار و خوش رویی ات شود و بی نیازی ات، سبب آبروداری و عزّت باشد.» من هر چه فکر می کنم نمی توانم این دو را با هم جمع کنم و قسمت اول حدیث را نمی توانم برای خودم هضم نمایم. مگر نرم خویی و خوش رویی از مردم باید بخاطر نیاز به آنها باشد! مگر انسان نباید به جایی برسد که چون خداوند با مردم با رحمت برخورد می کند ما نیز چون خلیفه خدا هستیم اینگونه باشیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: فدای مولایمان علی ابن ابیطالب «علیه السلام» شوم که چگونه در عین توجه دادن به این قاعده‌ی بزرگ که انسان‌ها باید با انسان‌ها زندگی کنند و کمال خود را در کنار هم جستجو نمایند، ما را متوجه می‌کنند که در متن چنین قاعده‌ای راه ارتباط با خدا را گم نکنیم و از استغنائی که باید با اُنس با خدا به دست آوریم، غفلت نماییم. حقیقتاً این نوع روایات، معنای زندگی طبیعی را که بشر باید داشته باشد متذکر می‌شود. موفق باشید